

מסורת הש"ס

(א) שפוטת לה, ונתן ליה
(ב) חסד סיפח, (ג) קדוש עמ:
שפוטת לה: לה נתיב חסד.
(ד) קדוש חס: קד, ב"מ סה.
עב: קד, לה: (ה) קתן סה:
(ו) קתן ד, (ז) לביד ד:
(ח) קד, (י) סביל: סתן,
(יא) כרסו: וד, (יב)
(יג) וקדוה ס, (יד) וקדוה ס:
(טו) קתן לביד, (טז) חס
דכחן) ונתן גרמ חסא סה
וגי אל קד חס שפרק לה
דקדו וסמא י"ח דרשח כסו
דקדו וסמא י"ח דרשח כסו
קתן ד, ועי' חייט חסס
ד כ"ד חס (יחיד), דלז"ל
לקדס קתן ד,).

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לימא וכו'
דשנת פשרים:

מוסף רש"י

ו. קודם שגא' יב
העדים קרנן שנוע
דיו. שהרי השניע אלו
אמי משיע' לא יכו
לא השניע אלא
וחאמי איין להקדש
שעדיין לא מת
הוא להניח לו מה
ליה: כשהיה אצו
שהסכן מערירי:
מוחזקת ביד הארמי
שם אלא שכרה והיטו
מרי: הא מני ר"א
כ"פ שום היחומים
אין אם היה חמר
ומורו ויהי טועלה
אמר בקר דהיא
ילד. מנן כ'
ערבי ש' שקלי:
ולא אזינן בקב
רין: ג' אס
ערבין. כ"פ (ועל
בערב שנינו ויקב
בערב דהיינו ערבין
להני מר מלי:
דאזינן חמרנות
שערבין [שם] ונתן אר
ודרשין לקמן וד'
חמרנות לקליט עי
בהן להעריכו ויש
קלטיט אר אומריס
עד שיעולה לכרך
א לקונה בני שלשים
על יתן שך ערל
ואין להקדש אלא
בדמים אם אמר
לי אין שמי אומה
אאלא לפי מחר אומה
ש' (ולדון כבודו.
שהשגמה חליה
קר ראי' עלי נתון
שערין ערבין
כ"פ אולי:
בדמים פשיטא לן
ועל כשעת דר
וקס אומה ואם
ידי ויבטלן לבי

שיטה מקובצת

בגד"ל: חז"ל פתרוני יקום. דלמשה
עברין בשעת ערב שאל הרבני עקם
כן שש ונעשה יומא על שש ונח
ערך גדול ולא ערך זקן: **ביתני**
יום שלש כלמטה. שאל אמר ער
פלוט קטן עלי ואמא קטן הרי כלמא
יום כן ל' הו כלמטה ולא אמר כלום
ואין ערך לפחות מכן חדש דכתיב (תנ"ך)
אין מכן חדש וגו'. ומעלה. משמע
שגלמה שנת ששין חזי הו אלא ידון
קקן אכל בשנת ששין ידון כילד:
כן **אס עשיו**. בתמיה. כלומר ובי
קו הו אס עשיו שנת ששין כלמטה
להחמיר דערך גדול יש לו לפחות
מכן ששין ג' כלמטה וליחיה על
ששין אשין ערך אלף ט"ו כלמטה: **לפק**. דע
אין מחפזות מכן עשירין וכן כנן חמש
לעולם שנת חמש ושנת עשירין שנת
בתמיהות: **שס יסירי כפיו**. דמתי למח
לימא סמני. דתמרך ערך למחך שנת
כן עשירין וירקאן מן מחילתי דיענא דע

[illegible]

להעיד: מיאס. סיעה: אביו אפי' הכי אין להקדש
העדות אם לא העידוהו: להקדש זהו כלום כיון שלא
כולן: יכול אפי' אמר כל נעשה חתנו ונעשה חתנו (וג'
ייעבין: ס"ל והוא עד והרי מיידי בשאין בניס לבטל מיון ד

הן כלום וסריך נגמ' פשיטא דאין
לו אותו ממון מעולם: סי' עד שלא
שה חתנו) ואח"כ מתה בתו בשר.
קמ"י ליה הכא כר"י דאית ליה לר"י

ואח"כ מתה בתו פקח ונתחרש וחזר ונתפקח
פתוח ונסתמא ואח"כ נתפתח שפוי ונשתמא
וחזר ונשתמא כשר זה הכלל כל שתחילתו
וסופו בכשרות כשר שאני התם דאמר קרא
י'או ראה את' יגיד בראייה והגדה תלא
גרמנא מילתא דהא איכא ואלא והוא למא לי
לכדתניא ראה ¹⁶סיאה לא בני אדם עומדין
ועידיו ביניהן ואמר משיבעני עליכם אם
יודעים אתם לי עדות שתבואו ותעידוני יכול
יהו חייבין ת"ל והוא עד והרי לא ייחד עדיו
יכול אפילו אמר כל מי ת"ל והוא עד והרי
ייחד עדיו: אבל בקרבנות אינו כן וכו': אביו
מת העיד: ויהו ריבוא עשרה הוא אמר ר' אביו
אימא מניה לו ריבוא פשיטא כשהיה אביו
גוסס מהו דתימא ¹⁷רוב גוססין למיתה קמ"ל
ספינתו בים וכאה לו בריבואות עשיר הוא
אמר רב חסדא כשהיתה מוחזרת ומושכרת
ביד אחרים והאיכא שכירות ¹⁸שכירות אינה
משלמת אלא לבסוף היתפוק ליה משום
ספינה הוא מני ר"א היא דתני ¹⁹רבי אלעזר
אומר דאם היה איכר נתן לו צמרו וחמר נתן
לו חמורו: מתני' השנים בנידר כיצד יילד
שהעריך זקן נתן ערך זקן וזקן שהעריך את
הילד נתן ערך ילד העריך בנער כיצד
איש שהעריך האשה נתן ערך אשה ואשה
שהעריכה איש נתנת ערך איש והעריך בזמן
הערך כיצד העריכו יפחות מבין חמש ונעשה
יתר על כן חמש פחות מבין עשרים ונעשה
יתר על כן עשרים נתן ²⁰בזמן הערך:
גמ' ת"ר אתה הקשית דמים לערכין ²¹מרגלית
לקלים ולירידן בכבודו יכול נקיש ערכין לדמים
²²שיתן כשעת נתינת ת"ל (בערך כן) יום
אינו נתן אלא בזמן הערך: מתני' יום
שליש כלמטה הימנה שנת חמש ושנת
עשרים כלמטה ²³מהם שנאמר ²⁴וואם מבין
ששים שנה ומעלה הרי אנו למדים כבולן
משנת ששים מה שנת ששים כלמטה
²⁵הימנה אף שנת חמש ושנת עשרים כלמטה
²⁶הימנה הן אם עשה שנת ששים כלמטה
ממנה להחמיר נעשה שנת חמש ושנת עשרים
כלמטה ²⁷ממנו להקל ת"ל שנה שנה לגזירה
שוה מה שנה האמורה בשנת ששים כלמטה
אף שנה האמורה ²⁸משנת חמש ושנת
עשרים כלמטה ממנו בין להקל ובין להחמיר
ר"א אומר עד שיהו יתירות על השנים חדש
יום אחד: גמ' מופנה דאי לא מופנה איכא
למפרך כדפרכינן שנה שנה יתירי כתיבי
לימא מתני' דלא כרבי דאי רבי האמר
²⁹עד ועד בכלל דתניא ³⁰מים הראשון
ועד יום השביעי יכול ראשון ולא
ראשון בכלל שביעי ולא שביעי בכלל
כענין

[illegible]

שיתן בשעת נתינתו. פי' רש"י

ודברים פשיטא ליה דריהי
 בשעת נמינה ולא בשעת הנדר דלא
 עבד צדוק שוקא אומר ואתא אומר
 שמי עלי תפרי וניסין כל לנ"ד מי
 דע מה היה שוב בשעת הנדר ושעת
 נמינה היינו [שעה] שהוא כל לנ"ד
 שון רש"י ותימה מאי צבדא הוא
 כי דלמה יש לנו לומר שיהיה שוב
 תר מעכשיו ואם אלו רואים שהוא
 כלם עשוי ואלו היה גבור אל ידעו
 ודאי שיהיה שוב יותר ונסתד הקדש
 וצבדא אלו רואים שיהיה שוב יותר
 אל כל הפחות לכן אורי"ל דאין זו
 צבדא אלא שום ראייה מקרה כי זו
 עזרת דתמן נתקם פרק האומר משקלי
 ק"ב כ וסע) מת הנדר לא ימנו
 יורשים לפי שאין דמים לתמים ואם
 הטעם מצבדא דלוינין בחר
 נמינה הם לא שייך למימר הן
 ברה שהרי ידענו שיהיה שוב בחייו
 אל כל הפחות ואי"כ מפני מה אלו
 וטורים היורשים מכל וכל אלא ודאי
 אי קרא יט: כי יבול ראשון ורא
 ראשון בבב"ש שביעי ורא שביעי
 בבב"ש ואי"ה היאך אפשר לומר כן
 כחביב (שמות יג) שצעת מימין מחלל
 אות וי"ל דלפיוכ כרת קאמר דכרת
 אי קרא חביב דכרמי כי כל אולם
 וחמאת ונכרתה מיים הראשון עד
 ס השביעי (שן) מש"ה מימין ח"ל עד
 ורא קרא כרת גמי כחביב כיה:

דמ: גב' איכא למפרך דדפרינין.
שנים משפעי שנה ל"ל יא וכן ששים:
וכיון דכתיב מבן חמש שנים ועד
מחבר על חמץ ולא ראשון בכלל:
כענין

שחולין זמן השנים בידור ולא במדור כדספרים בידור יל
פחות פחות מכן חסל ולא הסכיל ליתן העדד עד שנעשה
על כן (חמש) ואז פחות מעשרים כי אינו נתון אלד נעשה
העדר אחרות הנתון ואז ערובי כלמה אלד מיסד דכתיב
ן ודמולתו לקלים כדאמר פסוק שום היתוסים נתון את הא
ויהיה לו מרגיליו מסובחת אי שכן אותה כן אילו היתה
היה מכורבית אלא אינו לקדש אלד כמה שהיה אותה
מחזיק אותה לאטליו אלד להכי איחשק שמים לערובי דא
ידול שום אבר מן בערובין ועתון וכן פלו מרגיליו חלול
אלד הערובי שום אבר מן חדר ואינו נתון כלום: שנת השת

עין משפט
נר מצוה

ח א מ״י פֿיט מ״ל
שװעטע ה״ט:
ב ב מ״י מ״י מ״ל שװעט
ה״ט:
ג ג מ״י פֿיט מ״ל ערשט
ה״ט יז וועט מ״ק ע״י
ד״מ:
ד ד מ״י מ״י מ״ל
ערשטע ה״ט:
ה ה מ״י מ״י מ״ל ערשט
ה״ט:
ו ו מ״י מ״י מ״ל ערשט
ה״ט:
ז ז מ״י מ״י מ״ל ערשט
ה״ט:

יה אור השלם

1. תִּקְשֶׁשׁ כִּי תִחְזָא וְתִשְׁמָעָה
קוֹל אֱלֹהִים וְהָיָה עֵד אֶל רֹאֵה
אֶת יָדָע אִם לֹא יוֹדֵי וְתִשָּׂא
עֲוֹנוֹ וְיִקְרָא אֶת ה'
2. אִם מִשְׁנֵה הַיָּכֵל יִקְרֹשׁ
שִׁדְדוֹ בְּעֶרְבֵי יָסוֹם
וְיִקְרָא כֹּה יִי
3. וְאִם מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
וְיִמְעֹלָה אִם זָכַר וְהָיָה עֶרְבֵי
וְתִשְׁמָעָה עֶשֶׂר שָׁנָה וְלִמְעֵלָה
עֶשֶׂר שָׁנָה יִקְרֹשׁ:

יבין גרשום

ומהו כח. שתרחק: כל
 אשתו וסוף בכשרות כח
 שחלוקה ש' שבתות יד: [סוף]:
 בריאה הנהגה חלוקה חסא.
 כל ביהוה אלהים אלה
 ואלה ובעצת הנהגה אלה
 ראשית כחמים אל אימם
 על. ואלה אימם. ואלה.
 על למי על. על ואלה על.
 [נד] שימשה ענין ביהוה
 כל לילה ואלה שימשה
 על עמיסם. יכול אלה אפר
 על כל. כל מי שחלוקה
 הנהגה יתא שמש: כל
 ואלה ענין. והיה יתא על
 ואלה ענין השפע ואלה
 אחרים: כל בקבוצת ואלה
 [נד] אלה ענין והתנשי
 אל טיב אפר בקבוצת אלה
 אשית על אפר בקבוצת אלה
 חיוב לראשית בקבוצת ואלה
 כל בקבוצת ואלה ואלה
 ואלה ואלה ואלה ואלה
 שימשה אל בקבוצת [נד]
 כלום ואלה בקבוצת ענין
 אפר בקבוצת ואלה אפר

דבקרבות כתיב אשר

אל השני יד בחטורא אל
 מיסב סוה סוה סוה אל
 אל אבא בערצין סוה אל
 אל השני יד חטורא יעסב
 אל האסר יאסר סעסע ית
 יסר וואר אדאסרין קרן
 (פ.ד. אר) סעסע (אסור)
 מרנולתא קלעסס ית אר
 ית ית אבא ית אר ית
 ית ית ית ית ית ית
 אבס ית בעסע האסר קרן
 סעסע ית אסר אבא ית
 ער: אסב אסר לו. כלסר
 ית אסב סוה אסר לו סכס
 אבא ית אסר אסר
 [ולן] אסר. אסר אסר
 סעסע סעסע ית אסר ית
 ית (אסר) ית אסר וסס
 סססס. וסס ית ית
 אסר ית אסר ית אסר
 קרן: [סעסע] סססס
 [יחורן] אסר
 אר: אסר. סססע אסר
 אסר (אסר) אסר
 אסר ית אסר ית אר
 אסר. ית אסר ית אסר
 ססס. אסר אסר אסר
 אסר. אר. אסר אסר
 אסר: אסר. אסר אסר
 אסר אסר אסר אסר אסר

אשר [נחמני] לו צמדין אף
שהערך את חזקו כולו; הערך
מבן חמש אונקיות אלא
היה חייב ליתן בוסן שהערך
נערך בן יקום אלא מ"ט מסיק
נערך ביום ההוא שלא ישהאן;
בד עשרי ביטול להמתין היתה
מקומו של מקריש ושענה שאין
לו אלא בוסן הערך; ולגידון
הבין; ביכול לקיש ערכין ולדמים.
שנע עשרים כלשהו חמינה